

Domingo Elgorkera

L'UULL

NUM 19

OLOT, 26 DE OCTUBRE DE 1912

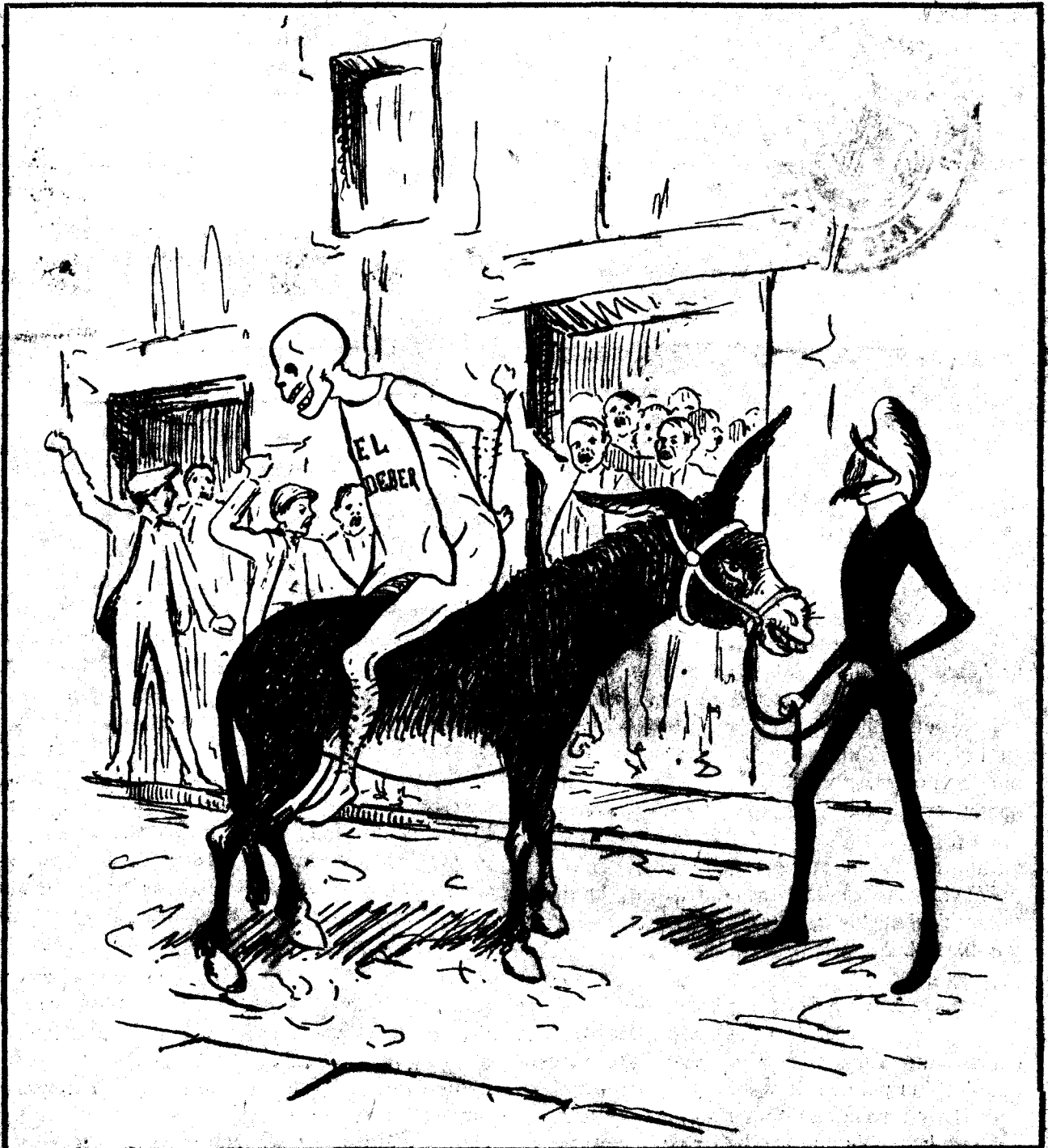
TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ: Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

BORIA AVALL

¿Que si'ns fa per "El Deber"? Fugi, home, fugi..!

VISCA LA JUSTICIA!

En els anals de la oïdiosa història, podem gravar en daurades lletres, un fet que'ns ompli de satisfacció immensa, un acontexament insòlit d'importància tanta, que trascendirà de ineludible manera en els derroters que fins ara seguia la malahurada ciutat de la Garrotxa.

Hasta'l present habíem cregut nosaltres que, en les invisibles entranyes de la terra nostre, sols hi corria la brutícia d'una sang podrida, un suc pestilent que inactivava la vida tota, en ocasions oportunes d'aspirar a les esplendorositats modernes; més veient que, qu'una institució noble, una institució d'elevat prestigi, la Justícia forta ha sapigut reservarse de la nauseosa podridura, mostrant la independència que necessària és per seu honor, al repelir les coaccions que'n joc posaven els que barroerament s'eran constituïts arbitres dels destins d'Olot.

Ja veïem avui esqueixat el negre drap emblemàtic de la *gent de bé*, pels cops de la lluenta espasa que la deua Temis ha posat en braços d'un representant seu; ja fruïm els dies d'alegre festa pel triomf que nosaltres hem conseguit, car, be podem dir que l'imperi del favoritisme y de les iniquitats, ha sofert un descalabre sorollós, caiguent estrepitosament del sòcol corçat en que se sentava.

Sou l'escúm y l'ignominia, la perversitat y la deshonra del nostre poble; arrastreuse, doncs, com els vils reptils y acabeu les vostres vides de misèria plenes, morrejant la pols de l'enderroc.

DE LA PACIENCIA

Pensament que dediquem a n'els redactors d'El Deber.

Planyeuvos lo més poc que pugueu dels torts que us sien fets; car es ben vritat que generalment qui es plany, peca; per tal que l'amor propi ens fa sempre sentir les injurïes més grans del que son.

SANT FRANCESC DE SALES

lles que ho saben y ho entenen tot, perquè no fan altre cosa, extranyantse d'aquella massa informe que sembla un fetó. Preguntan:

—Qui deu ser?

—La Lloca, ab el seu coc-coc, diu:

—Era «El Deber».

—Pobret!—contestan les dones que tot ho saben—que malament ha quedat..!

R. I. P.

En un establiment del carrer de Sant Esteve, la Lloca, dintre'l joqué, està impassible ab la barballera replegada, actuant de veltador d'un objecte en conserva que acaba de saïr. Al cim d'un túmul com un esquimbell, hi ha colocat el pot de vidre transparent, ple d'*esprit de vi*, guardant el cos de l'interfecte que'n el segle fou un esser repugnant y despreciat de tothom.

Una ferida en la part de l'occipucí en forma d'*Ull-viu* y resplendent, ens diu que li ha arrabassat l'existència, fugint cobardament de la crua y noble batalla periodística a que nosaltres l'hem provocat.

Fa dotze hores qu'está'n remull espiritual, ab un aspecte verdaderament trist y havent de sofrir els comentaris d'una munió de dones zerrairotes que desfilan pel seu davant en processó desordenada. L'una troba que ha perdut molt—y té rahó,—l'altre li sembla que deu haber patit horrorosament—y es vritat—, fins que n'arriban tres d'aque-

LA COLLA DE LA GOBERNACIÓ

Desenganyarse, Olot no ha sigut sols patria de l'art, ni bressol d'artistes, ni la *Suisse catalana* pels encontorns frondosos y jallius que la natura ha tingut a be donar-li, ni un centre fabril, apart de les nombroses terrasses que s'enlairen per demunt dels rojos talls; res d'aixó ni murgues de cap mena. Olot no és, es la ciutat de l'avenç, la ciutat esplendorosa, la ciutat mestre, que si no fos que está enclofada en mitj d'altres montanyes, totes les germanes seves, siguin d'altá ahont siguin, haurien de miralar-li, prenent-la com un exemplar radiant y intel·ligent y com a norma dels seus actes, problemes y qüestions financeres.

Fonamenten lo que acabem de dir, els caps de brot de nostra ciutat, que pel seu criteri y abundant saber portan les arriendes dels pobres que ab prou felicitat sabem conlegir. Aixís, doncs, venim obligats a gloriar y oferir els nostres més afectuosos respectes, a quatre agraciats ab tant claríssim talent, que de molt y molt ha superat a lo que ningú esperava, y'ls quals tots junts *tiran*

d'un carro de la Casa Comunal, formant pera major honra y gloria la colla de la Governació.

Aném per el primer: no veus *infeliche criatura* que ab les teves disposicions poses en tela de judici el titol que ostentes y la carrera que practicas? Tu si que'ns l'has ben tocada! Encara qu'arrenquis caixals, ens hi haurém de fer a caixa ades. Home, home no siguis tant *cdn-dido!*

Segón: quin mérit vos dona portar *lentes* al nás, *el sombrero colocado así*, la lley a la butxaca, exigir higiene en llocs de diversió, si després ens emplasseu les parades de la fira, en forma qu'entorpeix la rua pública, facilita la tografia y la gardunya y aixeca una polsagüera que ab tota seguretat contrarresta els beneficis dels vostres papers de fumar? No veieu que la nostre *promenade* sembla un carrer de Pekin.

Tercer: ¡Oh, Xava insigne!, tú sempre serás el caball dels cops y la víctima dels maís passos que'ls altres donan; tot per la teva bona fé. *Amén.*

Quart: héroe del Pont, aristocrático Biel, introductor de la elegancia xulesca de que't serveix el teu talent y la pose de fotografia? Pro, vaja, continúa fent cas om's d'aquestes caraireries.

Mireuseles, aquí les teniu les grans *lumbres*, les que per elles Olot es sublim, es deliciós, es Xauxa, es la quadra de can Bielic ficada dintre de Casa Gran...!

DIARI DE «L'ULL»

Dilluns, 21.—A les nou del matí, el nostre Titella entra dugues vegades a cal Amo... d'ell.—A quarts d'onze, mossen Pere, espia als qu'aném a la *vista de L'ULL.*—A les onze, *lleno en el Juzgado.*—Habent dinat, els ullaires fumém *habanos.*—A mitja tarde, habiam vist trenta dugues vegades aquelles noies d'Olost.—A les set del vespre a cal la Lloca, tothom crida.

Dimars, 22.—En Roca y en Puig, estrenen una gorra, en Sargatal una levita y en Capdevila uns pantalons nous de trinca.—En Jombi se casa y, impacient, espera que's fassi fosc. El nostre *papá Barnadas, dandyneja* com un solter y espeta un discurs als nuvis. Ella moníssima com sempre.—A cal Herbolari no s'entenen.

Dimecres, 23.—A les tres de la tarde, el *Niño Jesús* agafa el tren y pira a Barcelona.—A la mateixa hora el senyor Torrent pare y'l *sanyó* Sureda, que no ho es, apostan 150 ptes. que guanyará L'ULL. ¡*Los hombres!*—A la nit, en *Carlitos* del paper, entra'l «Casino». Apa, *corrido!*

Dijous, 24.—*Don Vicente*, fa una visita de compliment a D. Lluis, rebentne més tart un altre d'una comissió de dames que li demanen perdó p'El Deber.—En la farmacia del carrer de Sant Rafel, el *ànguelo* fa callar als concorrents.

Divendres, 25.—A les nou del matí, mossen

Pere fa mercat en la botiga.—A la tarde a can Catòlics renegan d'alló més.—L'Herbolari y'l seu fill, fan quatre litres de tila.—A les quatre la Tressita se desmala: Ay, Joan, mai guanyarás res! A la nit la *gent de bé* s'escabella y a cal apotecari tothom plora.

Dissapte, 26.—L'Herbolari, no fa més que despatxar antiespasmódics.—A can Reconxo, tothom s'atipa, ningú paga y'n Manel a tota veu, canta *La Luisa.*—A la nit veiem una colla de cares tristes que surten d'El Deber.—En Mitxes Negres, se compra una careta. Ni ab careta Don Nonito, ni ab careta!

LA VISTA DE «L'ULL»

Eran tres quarts d'onze del maff del passat dilluns, quan sortiam de casa nostra—y la de vostés—, pera encaminarnos, xanos, xanos, a un edifici que s'aixeca en el arbreat carrer de Lorenzana! Al arribari llegim, dalt del portal que hi dona accés, aquestes paraules: Juzgado de 1.ª instancia é instrucció. Ab el sonriure a flor dels llavis, perquè sempre estém de broma, ascendim agilmente els graons que condueixen al principal pis, y ja'ns trobém desseguida ab una infinitat de cares amigues y conegudes que avansen comentaris de lo qu'aném a presenciar. Aixis estém una estonota, fins qu'un rostre d'aspecte municipalesc, obra la lu seva boca pera cridar: Audiencia pública. Entrém de la manera que podém dintre de la sala, en quin fons ovirém sentada la simpática figura de nostre digníssim jutje, D. Lluis Me de Mesa; al seu davant el senyor Soy, que fa el paper d'actuari; més cap ensá y a l'esquerra dels oients, l'amic Capdevila, que actua de lletrat de la banda de l'Alfred Dorca; y a la dreta el no menys amic y sapientíssim Roura, advocat contrari que adopta una pose tribunicia, perquè ell ja sab que's més tribú que'l company Ciceró.

El Sr. Jutje, després d'escoltar la lectura dels autes, concedeix la paraula a n'el representant d'en Dorca. Ab una má a la butxaca, comensa a enrahonar y a revolcarse en el silló; parla una bona estona del article 14 de la Ll. de l., d'ofenses inferides al nostre amic, les emprén després contra El Deber per la política que defensa, clavantli una pallissa fenomenal. Com que's tracta d'una apelació de la sentència dictada pel Jutjat Municipal, examina y desvirtua un a un els considerandos ab que s'funda la part dispositiva, fins que'ls deixa ben picolats, y, després de citar varies senténcies del T. S. pera apoiar les seves pretensions, supplica la condemna d'El Deber a les costes, al pago de la multa de 300 pessetes y a la inserció del comunitat y de la sentència en les planes del pobre setmanari.

Prex la paraula el trempat Roura, del que no ens ocuporém gaire, perquè ben poc el varem entendre; pro, malgrat portar estudiada aquella eloqüencia de Titellá, no va contestar res de lo dit per en Capdevila.

El Carro del vi, va sentar aquestes conclusions,

referents al informe d'en Roura: 1.ª que li varen donar escrit; 2.ª que li feren estudiar; 3.ª que no haventlo estudiat prou be, va fer forses embuts; y 4.ª que les llathades que va dir, no saben si eran ben o mal dites, perquè ls del Cario no hi entenen. Mentres informava en Roura, diuen que pretendia entrar Donya Teressita, pera sapiguer si dela be la llissó.

Termenada la vista, sortirem tots plegats pera anar a refrescar el triomf que suposavem de la causa que tant ens interessava.

ULLADES DE LA SETMANA

Per conducte fidedigne, sabem que la comissió de Governació del heroic Cabildo Municipal, està preocupantse activament dels aixamplis de la nostra molt lleal ciutat. Aquest assumpte'l considerem de tanta trascendencia pel be general de la població, que ja'ns falta temps pera poguer exclamar ab tot l'entusiasme de que soms capassos, alló de: Aixampla el vano, qu'ara ve lo bó.

Un dels molts ullaires que tenim a Barcelona, ens escriu lo que segueix: «En la dispesa ahont vivim, hi ha un capellá, suscriptor del ben parlat paperot, *La Trinchera*, que sempre te ganas de moure bronca. L'altre dia, cansat de tantes caraiades, un meu amic y compatrici, va voler plantarli cara, retornantli ab gran energia els insults que sempre'ns dirigeix; el pacient prebère li contesta ub una forta plantofada; el meu amic, agafa una ampolla d'aigua y la trasllada de les seves mans als nassos del *campetxano* capellá y aquest, rugint de rabia, li salta a sobre y se li emporta, entre dents, la mitat de l'orella dreta». Deu lo quart, mossén Mossegal

Durant els dies de les fires de Sant Lluç, en el Teatre Principal, varen treballari, Mr. Eixarch *é hijo*, uns acróbates inglesos y un tenor bosquejá. El tenor ens va convèncer de que tenia bona veu pera escriure, *andares* de forner y unes cames de Gayarre; Mr. Eixarch *é hijo*, equilibristes que'n saben un tít; y'ls acróbates de l'altra banda del pás de Calais, que portaban una *miss*, uns figurins elegants y treballadors ab fina perfecció. Ella va tenir la desgracia de fer perdre'ls *oremus* a n'el barrilare Figueras.

Ens consta positivament, que donya Teressita, ha donat ordres termenants a n'el Xato, pera que d'aquí en avant, vagi a escupir fora de casa seva. Y are que d'ell parlém, hem de dir que, di lluns en el Jutjat, va tenir l'amabilitat d'enterar á uns quants amics, que ara no disposava de la toga

de lletrat, perquè la seva estimada y perinclita costella, se n'havia confeccionat un elegantíssim refajo. Aixís ens agrada, tot per la Teresa; y digui, digui: se li posa bé?

Ahir divendres, a cal menescal s'hi presentá un sapat pagés, tot tirant d'un ronsal en quin extrém hi anava lligat uu bou qu'orinaba sang. El senyor veterinari, al veure y examinar a la pobre bestia, pregunta al amo desseguida: Que's un redactor d'*El Deber*?

Escolti, Sr. Carlets: es vritat que vosté es propietari de la casa número 8 del carrer de Sant Antoni Nou? es vritat que fa una pila de dies que'l budell de Felip V. está emboscant de tal manera qu'empesta els aires d'aquell barri tant felis? es vritat que'ls veins han anat dotze vegades a trobarlo pera que'ls delliurés dels *delleiosos* perfums? es vritat que vosté, exemplar concejal, aimant de l'higiene y netedat, s'escolta xiulant les innombrables queixes? Doncs, tóquinsela, mentres no'ns embruti y li farém propaganda fula y un monument.

Con un sol que no calienta,
Mala tarde dominguera,
Fuimos los cincuentaídós,
A ver la gente torera.

Media entrada, murga fuerte,
Buen ganao y bicho al ruedo,
Queda mejor que *El Deber*
Nuestro amigo Pascual Bueno.

Tenim entés que-la santificada redacció d'*El Deber*, está preparant un pistonut nombre extrarordinari, que's publicarà dintre tres setmanes, perquè, *a la cuenta*, els hi sobra original.

Per consideració y respecte a nostre ilustre veterà en periodisme, obrim una suscripció, que's tancarà al arriuar al tipo de trescentes de l'ala.

Els cinquantadós redactors ullaires 0'52 ptes.
Els trentasis membres del *Carro*

del vi 0'00 »

Total 0'52 »

Are si que pots cantar els *Goigs de Sant Elias*.

CORRESPONDENCIA

Mona.—Ja ho sab tothom qu'han perdut.

Nin.—Ens agrada molt lo que'ns envia.

Un amante de la razón y de la justicia.—

Hablaremos de su carta porque nos gusta.

Pinyol.—Ja ho sab tothom que soms els Amos.

Imp. de Fore Aubert, Olivillera, 22. Olot